

25 kwietnia 1932 r.

F41c 27/06

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15728.

Kl. 72 a 29.

Società Italiana Ernesto Breda
(Medjolan, Włochy).

Ręczny karabin z garłaczem.

Zgłoszono 8 maja 1930 r.

Udzielono 24 lutego 1932 r.

Pierwszeństwo: 12 sierpnia 1929 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy ręcznego karabina z garłaczem, połączonym z komorą nabojo-
wą kanałem, którego przekrój można dowol-
nie regulować. W znanych karabinach z
garłaczem regulowanie przekroju kanału
łązącego skutecznia się zapomocą narzą-
dów dławiających, włączonych między lufę a
garłacz, lecz narządy te komplikują kon-
strukcję broni oraz są przyczyną zacinania
się jak również strat ciśnienia. W znanej
broni tego rodzaju garłacz do miotania
granatów umieszczono z przodu lufy, sto-
sując jako przedłużenie tej lufy dającą się
obracać rurę, służącą do regulowania ilości
gazów wybuchowych wpadających do gar-
łacza. Taka konstrukcja jest jednak, wo-
bec umieszczenia ciężkiego garłacza i jego
części na przednim końcu lufy, niezgrabna

i sprawia trudności przy posługiwaniu się
bronią i dokładnem celowaniu. Przede-
wszystkiem jednak znana konstrukcja po-
siada tę wadę, że gazy wybuchowe zaczy-
niają działać na granat dopiero wtedy, gdy
pocisk został już wyrzucony z lufy, a więc
gdy gazy straciły już przeważną część swej
prężności. Wskutek tego miotanie grana-
tów na większe odległości jest niemożliwe
zapomocą znanej broni.

Wynalazek polega na tem, że koniec lu-
fy, oddzielonej od komory nabojoyej i
wkręconej znanym sposobem w płaszcz o-
słonny można zbliżać lub oddalać od końca
komory nabojoyej zapomocą wkręcania
tak, aby powstała komora pośrednia połą-
czona odpowiednim kanałem z garłaczem.

Tym sposobem stają się zbędne jakie-

kolwiek narządy nastawcze względnie specjalne części dodatkowe tak, iż z punktu widzenia technicznego broń według wynalazku posiada zaletę prostoty wykonania i taniości wyrobu. Dzięki usunięciu specjalnych narządów nastawczych odpada również obawa uszkodzeń, spowodowanych odprowadzaniem gazów wybuchowych, to jest zacinania się części składowych. Przestrzeń pośrednia między końcem lufy a końcem komory nabojoyej może być zniesiona przez odpowiednie wkręcenie lufy. W tym przypadku broń może być używana jako zwykły karabin.

Lufa 2 karabina według wynalazku daje się przesuwac podłużnie w stosunku do komory nabojoyej 1 umocowanej w obsadzie zamkowej. W tym celu zewnętrzna powierzchnia lufy 2 i wewnętrzna powierzchnia płaszczu 7, sztywno przymocowanego do komory nabojoyej karabina, posiadają odpowiednie nagwintowania 5 i 6, wobec czego przy obracaniu lufy w płaszczu 7 tylny jej koniec zbliża się lub oddala od przedniego końca komory nabojoyej 1. Przy stykaniu się lufy z komorą nabojoyą kula 11 naboju umieszczona jest całkowicie w lufie i karabin działa jak zwykły. Przewód lufy jest zaopatrzony w gwint, lecz może być i gładki.

Urządzenie do podłużnego przesuwania lufy w stosunku do komory nabojoyej może być rozmaicie wykonane, jednakże przedstawiona na rysunku forma wykonania jest najlepszą ze względu na prostotę konstrukcji i łatwość użycia. W celu ułatwienia obracania lufy posiada ona na swej zewnętrznej powierzchni zębate koło 8, zazębiające się zębatym wieńcem 9, dającym się obracać na garłacz 13, przymocowanym do karabina i służącym do wyrzucania granatu 14. Zębaty wieńiec 9 jest wykonany na pochwie 10 o szorstkiej powierzchni, wobec czego prosty obrót pochwy 10 wywołuje ruch naprzód lub cofa-

nie się lufy, którą bardzo łatwo jest ustawić w pożądanym położeniu.

Tylny otwór garłacza 13 połączony jest zakrzywionym przewodem 15 z przestrzenią 16, znajdującą się pomiędzy końcem 3 lufy a końcem 4 komory nabojoyej, kiedy lufa znajduje się w położeniu odsuniętym od tej komory. Ilość gazów odprowadzanych w kierunku garłacza 13 zwiększa się w miarę odsuwania lufy 2 od przedniego końca komory nabojoyej.

Rozwiązanie konstrukcyjne poszczególnych części może się oczywiście zmieniać, a mimo to nie wychodzić z ram niniejszego wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Ręczny karabin z garłaczem, znamienny tem, że posiada lufę dającą się przesuwac w stosunku do przedniego końca nieruchomo osadzonej komory nabojoyej, przyczem przewód doprowadzający gazy do garłacza umieszczony jest tak, iż połączony jest z przestrzenią, jaka podczas przesuwania lufy powstaje pomiędzy nią a nieruchomą komorą nabojoyą.

2. Ręczny karabin według zastrz. 1, znamienny tem, że lufa posiada nagwintowany koniec, którym jest wkręcona w płaszcz połączony sztywnie z komorą nabojoyą tak, iż w tym płaszczu zapomocą obrotu może przesuwac się naprzód lub cofać.

3. Karabin według zastrz. 2, znamienny tem, że dająca się obracać lufa posiada na zewnętrznej powierzchni koło zębate zczepione z zębatym wieńcem, umocowanym na pochwie, który daje się obracać na zewnętrznej powierzchni garłacza.

Società Italiana
Ernesto Breda.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

